

Фелікс Нет і Ніка та орбітальна змова

КУПИТИ

СВІТОВИЙ БЕСТСЕЛЕР

Продовження популярної серії пригодницького та пізнавального фентезі від Рафала Косіка «Фелікс, Нет і Ніка». Герої книги — звичайні варшавські підлітки Фелікс Полоній, Нет Білецький та Ніка Міцкевич.

Фелікс, Нет і Ніка поклялися, що відтепер уникатимуть небезпечних пригод. Останнім часом їх було забагато, і лише дивом все закінчилося щасливо. Однак, минає лише тиждень, і на святкуванні Нового року вони потрапляють у чергову халепу: діти випадково запускають на орбіту експериментальну ракету. От тільки вона нестабільна і становить серйозну загрозу — от-от має впасти на територію Польщі з руйнівною потужністю бомби! І схоже, що нічого неможливо з цим зробити, якщо трійця друзів не второпає, до чого тут мікроботи і шипоботи невідомої технології.

Чому варто читати:

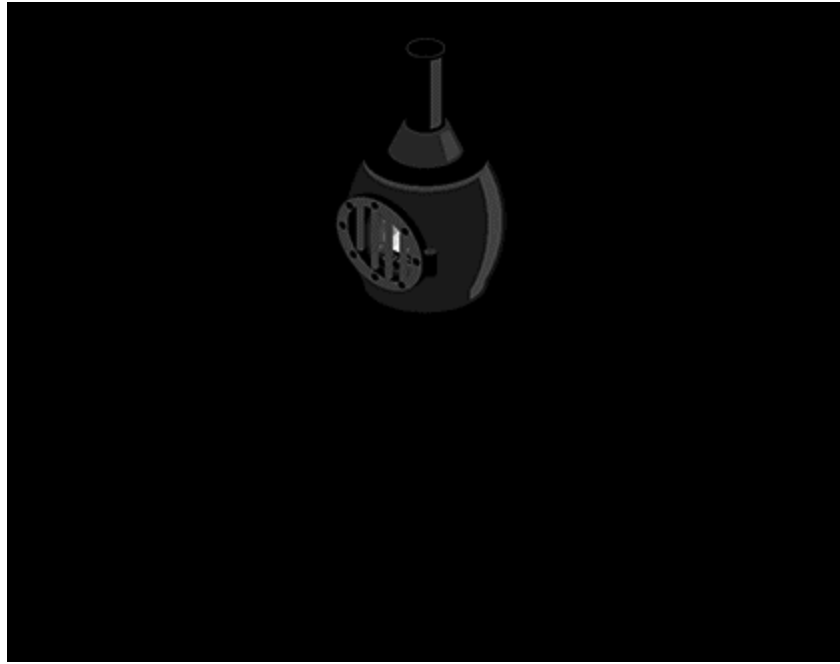
Книги про пригоди друзів Фелікса, Нета і Ніки стали бестселером не лише в Польщі, а й далеко за її межами. Крім української їх вже перекладено литовською, угорською та чеською мовами. Критики називають цю серію «польським Гаррі Поттером». За мотивами другої книги серії «Фелікс, Нет і Ніка та теоретично можлива катастрофа» знято фільм, прем'єра якого відбулася 28 вересня 2012 року.

Фелікс, НЕТ і Ніка

та орбітальна змова

Рафал Косік

Автобус зупинився в місці, яке мало б називатися «Знову Заблукали». Окрім дірявого асфальту і стовпчика зупинки, там були тільки сплутані, густі дерева, кущі та брудний сніг. Відсутність ліхтарів зробила б темряву насправді темною, якби не міське освітлення, що відбивалося від низьких снігових хмар. Це місцедесь між Віляновом і Натолінем, а можливо, навіть і далі становило анклав дикої природи, яка вислизнула з кліщів жадібної Варшави.

— Ми зарано. — Фелікс поглянув на годинник.

Вони поставили в сніг військовий мішок з напоями на вечірку.

— Ти сам хотів мати запас часу, — нагадав Нет. — Аби не спізнитися. Культура і таке інше... — Він позирнув на годинник друга, але серед кільканадцяти стрілок на кількох циферблатах не зміг зрозуміти, котра година. — Ти сьогодні з цим годинником? Котра?

— Вісімнадцята тридцять шість. Вечірка почнеться за двадцять чотири хвилини.

— Трохи холоднуватو... А ми можемо прийти раніше... і допомогти з приготуваннями?

— Та ні, — відповіла Ніка.

На зупинці не було павільйона. Не було навіть лавки, тільки один забетонований у землі стовпчик зі знаком і розкладом автобусів. На

самій верхівці прикручена маленька табличка з назвою зупинки, але наклейка від старості злізла і залишився тільки номер «01».

— Глобальне потепління забуло про Варшаву. — Нет потирав долоні та вуха. — Здуріти можна, Шпіцберсувалки^[1]...

— Інші приїдуть, напевно, наступним автобусом. — Ніка подивилася на табличку з розкладом. — За двадцять хвилин.

— Супер. — Нет кивнув головою і почав тупцювати. — Реально, не можна прийти раніше? Допомогти салатик робити чи щось іще?

— Ні, — категорично заперечила Ніка.

— Культура — це кул... Може, багаття розпалимо?

Фелікс роззирнувся.

— Дерево мокре, — заявив він. — Щоб його розпалити, потрібно десь пів години.

— Що вигадую, все не так... У тебе є чорний маркер?

— Є, а навіщо?

— Давай і побачиш.

Нет притягнув з куців колоду — частину розпиляного стовбура дерева — та опер її об стовпчик зупинки. Узяв у Фелікса маркер і видерся на хитку підпорку. Трохи помалював на табличці, після чого зіскочив на землю і жбурнув колоду в куці.

Табличка над знаком зупинки тепер мала напис: «Ніде 01».

— Може, це і не надто весело, але принаймні я зігрівся, — заявив Нет.

Кілька хвилин вони стояли й тупцювали. Ніка притулилася до Нета, навіть обв'язалася з ним своїм довгим шарфом. Фелікс мерз сам за пів метра від них.

— У вас однакові застібки-блискавки на куртках, — зауважив він раптом. — Можете застібнутися ними, буде тепліше.

Нет порівняв блискавки-застібки, відклав рюкзак і почав розстібати куртку.

— У тебе теж такі самі застібки. — Ніка подивилася на куртку Фелікса. — Можемо застібнутися утрьох.

— Ні, ні, ні... — Нет швидко застібнувся під шию. — Усі будуть сміятися.

— Заспокойся. Нам буде тепліше.

Нет неохоче з'єднав половину повзунка із застібкою Фелікса. Вони витягли руки з рукавів і утворили таким чином своєрідний спальний мішок для стоячих.

— Переваги глобалізації, — заявив Фелікс, розглядаючи застібку-блискавку. — Обіцяв татові відправити місце розташування, — раптом згадав він. Витягнув телефон і почав клацати.

— Телефон з клавішами, як у вантажному ліфті цементного складу, — зауважив Нет.

— Дякую, але з ним можна падати зі сходів і занурюватися. Звідки цей сарказм?

— Від холоду. Для чого це місце розташування?

— Це координати GPS, аби він міг нас забрати. Хіба тільки ви хочете повертатися автобусом, який не приїде, бо водій спатиме на Новий рік.

— Гаразд. — Нет стеноу плечима, що призвело до підняття всіх трьох курток. — Я не проти. Краще повертатися з твоїм батьком, ніж пішки.

— А як брато-сестра? — згадав Фелікс. — Маленький хаосик уже вдома?

— Знаєш, я сподівався на маленький хаосик, але те, що діється, слід називати великим хаосом! Уяви собі два маленькі високотонові гучномовці, які в будь-який час вмикають концерт «Chemical Brothers» за стіною з гіпсокартону, біля якої в тебе лежить голова, коли ти спиш. Поправка: коли ти намагаєшся спати.

— Співчуваю, — відповів Фелікс. — Але ти серйозно не радієш від того, що маєш брата й сестру?

— Це такий вид радості, коли виявляється, що у ванній прорвало кран над раковиною, а вода по параболі ллється у ванну, а не на підлогу. Так було в якомусь фільмі... Гаразд, я люблю його... їх. Навіть зможу віддати їм свій останній другий сніданок і таке інше.

— Уже вигадали імена? — поцікавилася Ніка.

— У мене була ідея назвати брата Сервер, а сестру Дискетка, але це нікому не сподобалося. — Нет засміявся і замахав рукавами, запускаючи під куртки холодне повітря. — Старі вагаються між Анею і Зузею. Чи якось так... Сподіваюся це не буде щось банальне. Щоразу

вони пропонують нові імена, а я зазвичай не погоджуюся з цим... вторгненням у мій дім!

— То ти зовсім не щасливий? — запитала Ніка.

— Щасливий, але... ну розумієш... Є такий малий клопіт з нічною тишею... і взагалі з тишею. Ну і ще один — з пелюшковими ароматами.

Вони почули двигун автобуса.

— Головоніг сухопутний! — вигукнув Оскар, який вийшов з автобуса першим. — Триголовоніг сухопутний!

— Замовкни! — рявкнув Нет і почав розстібати блискавки.

— Просто було холодно, — пояснив Фелікс, допомагаючи другові з застібками. — Довго на вас чекали.

Врешті їм вдалося вивільнитися. Вони привіталися з Оскаром, Віктором та Люціаном.

— Шкода, що ми не купили феєрверків, — промовив Люціан.

— Тато Гілберта повинен щось мати, — зауважив Фелікс. — Він хімік.

— І не зовсім... стабільний психічно, — додав Нет. — Боюсь, одразу після підпалення феєрверків тата Гілберта на столі президента США задзвонить червоний телефон.

— Ви гадаєте, вони весь час будуть з нами? — стурбовано запитала Ніка. — Маю на увазі батьків Гілберта.

— Гілберт трохи схиблений, але це було б уже занадто.

Ушістьох вони перейшли дорогу і рушили вузькою ґрунтівкою, ковзаючи на зледенілих коліях. За кількадесят метрів кущі відкрили щось на кшталт заїзду перед ворітьми. Будинок стояв самотньо серед чагарників та старих дерев на самому схилі Вісли. У нього було три поверхи і похилий дах. У кількох вікнах горіло світло, з труби валив дим. Коло дверей гаража стояв дуже старий і дуже брудний Форд Скорпіо^[2]. Далі було настільки темно, що навколо цілком могли розташуватися справжні джунглі.

— О, — промовив Оскар.

Фелікс, Нет і Ніка вже колись були тут, але інші бачили будинок уперше. І зараз вони розмірковували, чи зустрічати Новий рік

у власному домі перед телевизором — такий уже відстій. Люціян роздивлявся дзвоник.

— Гадаєте, вони вже нас помітили? — запитав він, але постать у вікні на другому поверсі розвіяла його сумніви.

— Хто взагалі придумав зустріти Новий рік у домі Гілберта? — застогнав Оскар.

— Гілберт, — відповів Нет. — Не турбуйся. Це може бути цікаво.

Вони озирнулися на звук двигуна і, осліплені фарами, відступили вбік. Великий елегантний автомобіль продирався зледенілою дорогою. Днищем він шкрябав об замерзлий сніг. Коли перед ворітьми зупинився чорний Лексус, усі затримали подих. Задні двері прочинилися, і з них вийшла... Аурелія, вдягнута в шубу до землі.

— Привіт, — промовила вона, помітивши однокласників. — Не працюють ліхтарі?

За Аурелією у дверях автівки з'явилися білі черевики, довгі ноги й решта Клаудії. Біле волосся було зібране у вишукану зачіску, створюючи враження, що голова вдвічі більша.

— Немає ліхтарів, — ствердила вона похмуро, зачиняючи двері.

Вікно в передніх дверях опустилось. і з нього визирнув тато Аурелії.

— Ти... впевнена? — запитав він, роздивляючись будинок та огорожу.

— Я в розпачі, — пояснила Аурелія. — Три інші вечірки скасували, тож залишилося... це.

— Боюсь навіть думати про таке місце. — Тато Аурелії дивився на будинок.

— Боїшся за машину?

— Це теж. Але... я говорив про тебе.

— Не хвилюйтеся, — заспокоїв його Люціян. — Вона буде не сама.

Батько Аурелії поглянув на нього так, ніби хотів сказати: «І цього теж боюсь». Але він нічого не відповів. Зачинив вікно, розвернувся і, буксуючи в снігу, поїхав.

Двері будинку відчинилися.

— Чому не дзвоните? — закричав до них Гілберт.

— Як би тобі сказати... — почав Нет, але Ніка штурхнула його в бік.

Гілберт залишив відчинені двері й пішов до них по недбало очищеній стежці. З хвилину він шарпав за ручку старої дерев'яної хвіртки. Коли нарешті вона піддалася, хлопець ледь не впав на льоду. Вони привіталися й пішли в бік будинку.

— Зачекайте! — позаду пролунав дівочий голос.

Хтось біг у їхній бік, за кілька кроків щоразу послизаючись на снігу. Маленька постать із блідим обличчям, ледь помітна в темряві.

— Хтось має осиковий кілок? — запитав Нет, але ніхто не засміявся.

Постать підбігла до хвіртки й схилилася, аби перевести подих. Це була Зося.

— Звідки ти взялася? — запитав Віктор.

— Пропустила зупинку... — захекано відповіла вона.

— Ти їхала тим самим автобусом, що й ми, і не підійшла?

— Не хотіла нав'язуватися, — Зося стенула плечима.

— Умієш маскуватися, — додав Оскар. — В автобусі було, може, осіб зо п'ять. Чому не вийшла на зупинці?

— Бо... це була зупинка на прохання.

— Ага... і ти не хотіла створювати проблеми водію. Зрозуміло.

У відчинених дверях на порозі будинку з'явився батько Гілберта.

— Ти забув про термодинаміку, синку! — закричав він, схопившись за ручку. — Покарання — п'ять хвилин на морозі!

Він гримнув дверима. Усі завмерли з роззявленими ротами, але до того, як хтось зміг щось запитати, двері відчинилися знову.

— Заходьте, заходьте, я пожартував. Тільки швиденько, бо наш будинок не має шансів у боротьбі з температурою всієї Північної півкулі.

Вони швидко зайшли, щоб не нарватися на черговий «жарт». Пан Куртач був кремезним, злегка згорбленим чоловіком із сивим волоссям, яке стирчало в усіх можливих напрямках. Він був одягнений в елегантний піджак від смокінга, але на сірий светр, у картаті штани й кросівки. Вигляд це мало дивний, але, безперечно, було набагато зручнішим, ніж те, що зазвичай одягають до смокінга.

Діти повісили куртки в холі й зайшли до салону. На відміну від тата, мама Гілберта була прикладом елегантності. Елегантності у версії ретро, якщо точніше. Вона була худю, навіть кістлявою, що додатково підкреслював сильно затягнутий на талії костюм, скроєний у стилі тридцятих років (можливо, костюм і походив з того часу). Вона стояла, наче у кіно, спершись об фортепіано, якого не використовували, бо на ньому стояло безліч дрібничок. Пані Куртач вигляд мала такий, наче позувала для портрета, який потім повісять у золотій рамі на головне місце в салоні. Вона завмерла, усміхаючись до гостей, і поворухнулася, тільки коли всі зайшли до кімнати.

— Ах, нарешті ви тут! — Вона розвела руки, а потім склала долоні й дивилася на дітей, явно очікуючи відповіді.

Феліксу це нагадало поведінку японських роботів-прототипів, коли в них зависає система. Нет хотів сказати щось типу: «Ах, авжеж ми тут». На щастя, його випередила Ніка:

— Ще не всі, але більшість. Чи можемо чимось допомогти?

— О ні! Усе готове. — Пані Куртач махнула навколо жестом доброї феї, яка розсипає місячний пил. — Закуси розставлені в алфавітному порядку за рухом годинникової стрілки. Для зручності. Салати в холодильнику. Гілберт знає всі наступні кроки.

На це важко було щось відповісти. Навіть Ніці.

— Схоже, шампанське вже відкоркували... — буркнув Нет. На щастя, тихо.

Салон був заставлений відполірованими до блиску антикварними меблями, що наводило на думки про будинок старих тіток. Пахтіло легкою затхлістю та їжею. Ніхто не мав бажання перевіряти, чи мисочки з горіхами, чипсами, порізаною морквою та всілякими іншими закусками стоять в алфавітному порядку. Діти нерухомо й мовчки дивилися на господиню, а вона — на них. Гілберт потирав долонею чоло і вдавав, наче над чимось замислився.

— Ще приємний акцент... — Мама Гілберта переводила погляд з дитини на дитину. — Ми залишаємо вас у надії, що ви винесете з нашого дому тільки гарні спогади.

До кімнати зайшов пан Куртач із шубою своєї дружини. Шуба мала такий вигляд, наче було пошита з новозеландських летючих кролів. Навіть Аурелія витріщила очі.

— Ми з мамусею поїдемо на танці. Будемо шаленіти до світанку. Їжі вам вистачить. Пиво в холодильнику пораховане. Як повернемося, його може бути більше, але не менше.

— Охо-хо-хо... — засміялася господиня, затуляючи рота долонею. — Це було не всерйоз.

— Музика отам. — Тато вказав на стос дисків біля чогось схожого на архаїчну колонку. — Це твори поза часом. Вам точно сподобається.

Він одягнув довгошерстий кожух по коліна. Тепер обоє вони виглядали наче постаті з фантастичного фільму. Вони вийшли з будинку і сіли у Форд. Гості зібралися біля вікна. Замість скреготу стартера до них долинув свист, схожий на звук швидкісного турбореактивного двигуна. Коли звук перейшов на високий писк, машина почала рухатися. З вихлопних труб вирвався сяючий газ.

— Якась турбіна, — зауважив Фелікс. — Біогаз?

Гілберт кивнув.

— А це законно? — запитав Фелікс.

— Гм...

Форд під'їхав до воріт, пхнув їх бампером, стулки відчинилися, а потім зі стогоном пружин зачинилися за машиною.

— Класно... — кивнув головою Фелікс.

— Слова про винесення гарних спогадів означали невинесення срібного столового начиння? — запитав Нет.

— Ми можемо про це не згадувати? — попросив Гілберт. — Допоможіть відсунути меблі під стіну.

Меблі було встановлено досить незручно. Кожен рух загрожував звалити якусь фігурку чи вазончик. Шлях через салон нагадував смугу перешкод, яка доповнювалася ще й перешкодами кулінарними. Почалася перестановка. Ніка з Зосею переставляли дрібнички, хлопці пересували меблі. Аурелія і Клаудія стояли біля виходу і було схоже, що вони хочуть утекти. Вони точно не пасували до декорацій. Аурелія була вдягнена в блискучу мініспідницю та обтислий білий светр, а Клаудія — в рожеву мінісукню. Лише за кілька хвилин, коли салон набув більшої функціональності і втратив естетику, вони посідали на софу і з нудьгою в очах стали розглядатися навкруги. Закуски перенесли на стіл у їдальні, що розташовувалася біля салону. Люціян, Оскар і Віктор одразу почали знищувати горішки та чипси.

— У тебе тут купа старого брухту, — зауважив Нет.

— Те, на що ти сперся, — це столик для самовара 1848 року. Колись ним користувався Юліуш Словацький. Він коштує як маленька автівка.

Нет відскочив наче ошпарений.

— Чорт! Я тільки стер з нього кількаатомний шар... Сорі.

Дзвоник у двері анонсував появу чергової групи гостей. Цього разу прийшли Горацій і Куба.

— Зачиняйте двері! — крикнула до них Аурелія. — Холодно!

Нет почав переглядати диски. З кожним наступним він кривися дедалі дужче.

— Поза часом, як календар п'ятдесятих років, — оцінив він.

З кишені Нет витягнув маленький МРЗ-плеєр, а з рюкзака, що лежав під стіною, дістав кабель і під'єднав його до колонки. Погрався встановленням басів і високих тонів, обрав черговість відтворення. Нарешті заграла музика. Атмосфера трохи потеплішала.

— А немає в тебе чогось кращого? — запитала Клаудія.

— У мене немає чорношкірих співачок, які синхронно стогнуть, якщо ти про це, — він похитав головою. — Тільки хіп-хоп і техно.

— Допоможіть, — кинула Ніка в бік софи.

— Ми не придатні до фізичної роботи. — Аурелія почала роздивлятися свій манікюр.

— Ми прийшли на вечірку, а не на роботу, — додала Клаудія. Вона витягла телефон і почала писати есемеску.

Ніка зітхнула і повернулася до кухні, де разом із Зосею намагалася розсортувати смаколики, які принесли гості. Кухня була відділена від салону великою їдальнею, а через другі двері можна було вийти й побачити посеред дому сходовий майданчик, після чого коротким коридорчиком повернутися до холу. Тією дорогою зайшов до кухні Куба, який залишився головою класу, бо в день виборів хворів удома. Хоча він був останньою людиною, придатною до виконання цих функцій.

— Я приніс чипси, — похвалився він, простягаючи Ніці пачку. — Ще купив кілька пачок горішків, але забув їх у магазині.

Дівчина відкрила пачку і висипала вміст у миску.

— Чипсовий порошок? — здивувалася вона, дивлячись на щось, що виглядало не як зазвичай.

— Я випадково сів на них в автобусі, — стелав плечима Куба.

Ніка поміркувала, а потім засунула в миску ложку.

У дверях з'явився Оскар.

— Як усі щось принесли, то обіжремося так, що не зможемо танцювати.

— Аурелія та Клаудія нічого не принесли, — зауважила Ніка.

— Себе принесли, — промовив Оскар. — Сидять і гарно пахнуть. О, зроблю їм фотку.

— Поклич краще хлопців, нехай допоможуть, — попросила Ніка. — Ми самі тут не впораємося.

Оскар щось невиразно буркнув, витягнув з кишені маленький фотоапарат і пішов до салону. На кухню зазирнув Люціан.

— Ти така сама, як моя мама, — зауважив він. — Можеш знайти роботу там, де її немає. Занеси це все до їдальні, та й годі. Кожен собі візьме що хоче.

— Треба, щоб було гарно.

Люціан підійшов до кухонного столу, закріпив жменю чипсового порошку з миски і захрумтів з виразом обличчя експерта. Потім висипав до рота залишки з пакета.

— Смакує так само, — заявив він.

— Співчуття твоєї майбутній дружині, — весело промовила Ніка.

— Я не збираюсь одружуватися.

До кухні зазирнув Фелікс.

— Я можу тут щось подивитися, так? — запитав він, відчиняючи шухляди.

Він передивився всі, доки не знайшов фольгу. Відірвав величезний шмат, поклав фольгу на місце і пішов до салону, по дорозі формуючи зі шматка фольги маленьку мисочку. Присів на підлозі і викруткою почав пробивати в алюмінії маленькі дірочки. Зосія стояла у дверях їдальні й уважно за ним спостерігала. Фелікс не звертав на неї уваги. За хвилину алюмінієва мисочка нагадувала друшляк. Тоді він витягнув з рюкзака моток тонкого дроту, відрізав десь п'ятнадцять сантиметрів і зробив з нього маленьку підставку у формі петлі з рівним шматком, що стирчав угору. Підійшов до лампи біля софи,

зняв з неї абажур і на лампочку поклав петельку. На верхівку дроту обережно опустил мисочку з фольги. Погасив усе світло. Кімнату наповнили світлі цятки, що повільно плавали по стінах.

— Підсвітка, — промовив Нет. — Непогано.

— Коли лампочка нагріється, то тепле повітря почне швидше обертати підсвітку, — пояснив Фелікс. — Отвори зроблені під кутом.

— Ясно! — здригнувся Нет. — Тепле повітря... Воно ж вивітрилося.

— І взагалі не стає тепліше, — промовила Аурелія. Вона незадоволено сиділа на канапі, з накинутою на плечі шубою. — І нудно.

— Можемо організувати змагання зі шмаркання на морозі проти вітру, — запропонував Нет.

— Не будь огидним, — попросила Ніка. — Вигадай щось.

— Умію жонглювати одним яблуком.

Люціан сів на канапу біля Аурелії, підсовуючись під шубу. Клаудія зітхнула й пересіла на підлогу, притулившись до калорифера спиною.

— Холодно, — заявила вона.

— Батько економить біогаз, — пояснив Гілберт, але помітив здивовані обличчя однокласників й додав: — Будинок на самозабезпеченні. Світло й тепло виробляються з біогазу. У саду стоять великий біогазовий пристрій і кілька цистерн, у підвалі — генератор струму. На жаль, узимку газ повільніше виділяється.

— А з чого твій старий робить біогаз? — поцікавився Фелікс.

— З органічних відходів. Листя і таке інше...

— Неважливо з чого, важливо, аби було тепло, — застогнала Аурелія.

— Піч є в підвалі, але старий забороняє туди спускатися...

Розмову перервав глухий вибух. Усі рефлекторно схилилися, подумавши про цистерни з біогазом. Тільки Гілберт зберігав спокій. Він витягнув з кишені телефон і промовив у нього: «Алло».

— Немає дурніших мелодій на дзвоник... — буркнув Нет. — Але це не стосується сина божевільного хіміка.

— Вийти з автобуса, перейти на інший бік вулиці і далі прямо, — промовив Гілберт у слухавку. — До зустрічі! — Він сховав телефон

і пояснив: — Забули, як їм іти. Клеменс, Целіна, Ламберт, Геральд і, здається, Зося.

— Я тут, — тихо промовила вона з-за його спини. — Я тут від початку.

— А, точно! — Хлопець розвернувся. — Яюсь тебе не помітив. Щось ти давно до мене не приходила...

— Ми розсталися, — нагадала йому Зося.

— Серйозно?

Вона енергійно закивала.

— Місяць тому... — додала.

— Не пам'ятаю... — Гілберт наморщив лоба. — А чому?

— Бо ти не звертав на мене уваги, — Зося майже шепотіла. — Я казала тобі...

— Сорі. Напевно, я про щось інше думав, коли ти мені говорила. Хтось хоче салату на початок?

— З біогазу? — посміхнувся Нет.

— З біогазу тільки соус, — відповів не моргнувши Гілберт. — Усе, що є в холодильнику, окрім пива, можемо брати. Решта — в підвалі, у другому холодильнику. А, я не повинен був це казати.

— А є щось тепле? — запитала Аурелія.

— Є тепла кола.

Музика змінилася на повільнішу. Люціян підхопив Аурелію під руку і витягнув на середину кімнати.

— Погрієшся, — промовив він, закружлявши її.

Ніка багатозначно поглянула на Нету, на що той зреагував, потягнувши її танцювати. Зося поглянула на Фелікса, але той, як зазвичай, цього не помітив. Дівчина й мала такий вигляд, наче всіх зусиль доклала для того, аби стати непомітною. На ній була проста старенька сукня. Але Фелікс узагалі не звертав уваги на оточення, поглинутий розв'язанням проблеми. Його зацікавив клапан на радіаторі. Хлопець відкрутив його до максимуму, перевірів вентиляцію. Потім торкнувся труби — вона також була холодною.

— Твій тато заправляв автівку перед виїздом? — Він подивився на Гілберта. — З цієї самої установки? Може, він забув відкрити якийсь вентиль?

— Тут трохи холодніше, ніж учора, — визнав хлопець. — Але тільки трохи.

Удруге всі пригнулися, почувши вибух.

— Алло? — промовив Гілберт у слухавку. — У якому лісі? Для чого ви заперлися в ліс? Не панікуйте. Тут немає кабанів, вовків чи тигрів. Я впевнений. Може, собаки. Залишайтеся там. Я зараз прийду. — Він сховав телефон і заявив: — Вони десь у радіусі пів кілометра, і їх переслідує страшна такса. Я зараз повернуся.

— Зачекай, я з тобою. — Люціян відпустив Аурелію і рушив за Гілбертом.

— Але ж... — дівчина розвела руками.

— Заспокойся. Зараз повернемося.

Віктор і Оскар також підійшли до дверей, задоволені, що нарешті щось відбувається.

Ніка знайшла на кухні кілька свічок, розставила їх у салоні і запалила.

— Зробіть щось, аби стало тепліше. — Аурелія подивилася на Фелікса, потім на Нета. — Тоді, можливо, вечірка не здохне до кінця.

Фелікс замислився.

— Зазвичай у таких будинках управління піччю електронне. Можна перепрограмувати на вищу температуру.

— Тато Гілберта це помітить, — втрутилася Ніка.

— Потім знову зменшимо.

— Ви не можете перепрограмувати чийось піч!

— Це просто! — заявив Фелікс. — Там є кнопки «плюс» і «мінус».

— А як щось зламаєте?

— Тобі що, байдуже, якщо буде зіпсовано Новий рік? — вигукнула Аурелія. — Ти навіть не намагалася святково вдягтися.

Ніка похитала головою й відвернулася до вікна. Вона справді була у своєму звичайному одязі: масивні мартенси, товсті колготки, кенгуруха з капюшоном і джинсова курточка. А з нагоди свята вона замість чорної вдягла сріблясту спідничку. Це не було бальне вбрання, але, безумовно, стильне.

— Ви боїтеся, — фиркнула Аурелія.

— Я боюся?! — обурився Нет.

— Сподіваюся, ти не даси себе спровокувати? — запитала його Ніка.

— Звісно, ні... Але справді якось холодно.

— Уже восьма минула, — заявила Аурелія. — Немає сенсу аварійно пересуватися на іншу вечірку... Велика дяка, що спаскудили мені Новий рік!

— Тобто це наша вина?! — здивувалася Ніка.

— Ну не моя ж. Атмосфера безнадійна. Зовсім не новорічна. Хочеш потанцювати? — Вона поглянула на Нета.

До того як хлопець устиг відповісти, Ніка схопила його за руку і потягнула на середину кімнати.

— Я не вмію танцювати, — швидко заявив Фелікс, коли Аурелія перевела на нього погляд.

Дівчина кивнула головою з жалкуванням, потім подивилася на Кубу з Горацієм, які розмовляли біля стіни, і похитала головою ще раз.

Фелікс пішов до їдальні по канапки. Зося сиділа за столом і хрумтіла горішками. Вона водила за хлопцем очима, поки він вибирав з мисок смаколики, і воювала з собою, аби щось сказати. Нарешті ковтнула слину й запитала:

— А в тебе є...

У цей момент задзвонив телефон Фелікса.

— *Запали світло перед дверима.* — Це був Гілберт. — *Вимикач біля вішака.*

— Окей, ви знайшли їх?

— *Так, але тепер усі разом загубилися. Будемо орієнтуватися на світло... Не панікуй! Напевно, це якась сарна їх залишила... Це не тобі, сорі.*

— Якись сліди?

— *На снігу. Целіна в бабській істеричці...* — Гілберт за мить засміявся. — *Саме залазить на спину Клеменса, а Оскар бігає навколо і фоткає. Шкода, що ти цього не бачиш...*

— Окей, — усміхнувся Фелікс. — Уже запалюю світло.

Він сховав телефон і подивися на Зося.

— Що ти казала?

— Нічого. — Вона опустила очі. — Я тільки...

— Мушу йти, — кинув Фелікс і повернувся до салону. — Знайшли їх, — повідомив він. — Але всі знову загубилися.

Пісня скінчилася. Нет відпустив Ніку.

— Яюсь тупо танцювати тільки вдвох, — сказав він. — Прийдуть інші, то вечірка розворушиться.

Ніка здригнулася.

— От бачиш! — зрадів Нет. — Тобі теж холодно!

— Холодно, — погодилася Ніка, — але... добре було б закінчити цей рік без залагоджування чергової проблеми.

— Ми тільки оцінимо ситуацію, — пообіцяв Фелікс, рухаючись у бік холу.

Нет із радістю пішов за ним. У Ніки опустилися руки, і вона рушила на кухню, аби зробити собі чаю.

Фелікс запалив світло зовні й знайшов двері до підвалу. Вони не були замкнені, як усі інші двері в холі та короткому коридорчику. У підвалі пахло вологістю. Лампочка нагорі сходів перегоріла. Хлопці обережно спустилися темними сходами. Дісталися донизу, і Фелікс почав мацати руками стіни в пошуку вимикача. На протилежній стіні слабко світилось кілька червоних лампочок.

— Засвічую, — буркнув Нет.

Він навпомацки дістався до лампочок і клацнув перемикачем, розташованим під ними. Лампочки змінили світло на зелене, але більше нічого не відбулося. Фелікс лише за мить намацав вимикач, і під стелею загорілася гола лампочка. Діти розчаровано зітхнули. Перед ними на тлі нештукатурених стін гарчала та попискувала конструкція з труб, клапанів, циферблатів, pomp та цистерн.

— І де тут кнопка «плюс»? — запитав Нет.

— Гм. — Фелікс потер підборіддя. — Це трохи складніше. Але це точно піч.

Піч, у формі прямокутного блока з круглою цистерною нагорі, стояла під стіною. До неї підходило кільканадцять різної товщини труб, на яких було кільканадцять різних вентилів.

— Тупо буде повернутися ні з чим, — буркнув Нет.

— Гм, — повторив Фелікс.

— Але ж ти розумієшся на таких... — Нет простягнув руку в бік печі, — на таких... речах.

Фелікс підійшов до печі, яка точно не керувалася електронно. Відчинив дверцята топки.

— Ледве тліє.

— То вигадай, як її підкрутити.

Фелікс якийсь час поаналізував лабіринт труб.

— Наче цей... — Він указав на вентиль на жовтій трубі. — Схоже, що це має бути він.

— Але ти знаєш чи тільки припускаєш?

— Припускаю, що знаю.

Фелікс поклав руку на вентиль і повернув. Нічого не змінилося. Він відкрутив наступний — без змін. Відкрутив наступні п'ять вентилів, але це теж ні до чого не привело.

— Пам'ятаєш, які ти відкрутив? — Нет відступив і приготувався до втечі, якщо ефект дій друга виявиться занадто ефективним.

— Краще допоможи, замість того щоб тікати. — Фелікс силювався відкрутити наступний вентиль. — Заклинило.

— Я тільки відступив, аби мати кращу перспективу бачення...

Нет підійшов, і вони разом навалилися на вентиль. Без результату.

— Він уже відкручений, — раптом заявив Фелікс. — Це проходить тут, звідси... — Він пальцем показував чергове розгалуження. — А потім виходить зі стіни назовні. Якщо тут відкручене, а нічого, то значить, що з другого боку мусить бути ще один вентиль. Ходімо.

Вони вибігли з підвалу. Нет зазирнув до салону й гордо заявив:

— Ми на правильному шляху.

Вони накинули куртки, вийшли надвір і обійшли будинок з південно-східного боку, де починалася тераса лабораторії батька Гілберта. Далі вже був схил, а за лісом, що тягся вниз, тремтіли маленькі вогники далеких будинків.

— Вона мусить десь тут виходити. — Нет ішов першим.

— Зачекай, у мене є ліхтарик.

— Спок, я добре бачу в темряві... Ауч!

Фелікс надів на чоло ліхтарик на гумці, запалив його й освітив Нету, який піднімався зі снігу.

— Я знайшов її органолептичним методом. — Нет масажував ногу. — Колінолептичним, якщо точніше. Це точно вона.

Він показав на трубу, що йшла за двадцять сантиметрів над землею. Вона з'єднувала підвал з високим циліндричним резервуаром газу, що стояв у кільканадцяти метрах далі.

— Вентиль! — Фелікс опустився на коліно в сніг.

— Усе просто. Крути. Потім закрутимо в те саме положення.

— Лічи оберти.

Фелікс із натугою почав крутити. Вентиль поскрипував, але повертався. Він був замалим, аби крутити вдвох. Нет повернувся до масажування ноги. Раптом краєм ока він побачив якийсь рух у темряві. Стривожено подивився в той бік. Тріснула зламана гілка.

— Може... — Він ковтнув слину. — Може, вже підемо?

— Хвилинку. — Фелікс кряхтів, аде вентиль повільно повертався. — Заіржавів...

— Щось шумить, — нервово озирався Нет. — Значить, працює. Повертаймося до тепла.

— Скільки було обертів?

— Еее... п'ять.

— Ти рахував?

— Чотири.

— І скільки ж саме?

— Від трьох до семи. Можливо. Повертаймося вже! Я щось бачив...

Фелікс махнув рукою і підвівся. Вони пішли назад, але перед дверима Нет раптово зупинився і схопив Фелікса за рукав.

— Коли ми виходили, цього тут не було! — драматичним жестом він вказав на землю.

У світлі ліхтарика виразно було видно сліди якихось копит. Вони мали такий вигляд, наче хтось кожні десять сантиметрів робив біля себе дві дірки ніжкою від табуретки. Якийсь час хлопці витріщалися на сліди.

— Наче щось скакало, — вирішив Фелікс.

— Маленьке кенгуру з причепленими на лапки корками від шампанського... Подумаємо про це всередині.

Фелікс не слухав його. Він підійшов ближче до слідів і нахилився.

— А тут уже вони не одні біля одних, — зауважив він. — Тут праві і ліві сліди по черзі, як у людини.

Він посвітив далі. Сліди вели до розваленого від старості сараю в кутку ділянки, але вони могли так само вести і звідти.

— Прошу... — наполягав Нет.

— Це було щось маленьке, як середній пес, але двоноге... Подивись, у кількох місцях воно наче хиталося.

— Гаразд, це був гном під кайфом. Ходімо всередину... пліз...

— Цікавенько...

— Я вже жалкую, що показав тобі це. Ходімо поразважаємося, замість того щоб тут мерзнути.

Якби вони в цей момент озирнулися, то, безперечно, втратили б бажання розважатися.

Вони ввійшли і зняли куртки.

— Ну, одразу тепліше стало, — оцінив Нет, старанно замикаючи двері на засув.

— Ми прийшли з морозу, тому тобі так здається, — спростував Фелікс. — Це ненадовго.

— Що то могло бути? — Нет махнув головою в бік дверей.

— Не знаю, але самі вони тут не з'явилися. — Фелікс витягнув телефон і набрав номер Гілберта. — Попереджу про всяк випадок.

До холу зайшла Ніка.

— І як успіхи в тому, щоби втягнути нас у клопоти? — іронічно запитала вона.

— Ми бачили сліди... якогось кабана чи чогось такого...

— Це точно пес, — дівчина похитала головою. — Тут кілька будинків.

— Гілберт не відповідає, — промовив Фелікс. — У тебе є номер Целіні?

Нет витягнув телефон і набрав номер. Хвилину тримав апарат біля вуха, потім опустив і похитав головою.

— Нам холодно, — заволала з салону Аурелія.

— Ми працюємо над цим, — відповів Нет.

Ніка розвела руками і зі злістю подивилася на нього.

— Ну що? — він стеновав плечима. — Я правду кажу.

— Побачимо, чи запрацювала пічка, — запропонував Фелікс.

— У мене погане передчуття, — повільно промовила Ніка.

Фелікс і Нет рушили в підвал. Піч, на жаль, працювала так само, як і до їхнього втручання. Фелікс почав знов аналізувати схему вентилів, а Нет уважніше придивився до панелі з перемикачами та індикаторами. Він підняв маленьку кришку.

— Тут кодовий замок, — зауважив він.

Фелікс підійшов і придивився зблизька.

— Найпростіша модель! — зрадів він.

За кілька секунд він викрутив чотири шурупи й висунув клавіатуру. До неї йшли тільки два дроти.

— Не потрібно знати код. Досить ці дроти з'єднати.

Зсередини посипався пил і трохи піску.

— Це вже занадто! — пролунало за їхніми спинами.

Хлопці аж підскочили. На сходах стояла Ніка.

— Не можна так нишпорити в чужому будинку.

— Але тут холодно, — Нет стенив плечима.

— Аурелії тут холодно, — зі злістю кинула Ніка.

— Але ж ми добре діло робимо.

— Під'єднаю це і валимо, — сказав Фелікс.

Ніка підійшла до них. Подивилася на контрольну панель на стіні і криву клавіатуру.

— Ти впевнений? — запитала. — Якщо батько Гілберта встановив кодовий замок до печі, то, може, була якась причина.

— Жадібність, — відповів Нет, після чого додав іншим тоном: — Або вибуховий характер печі... Може, це реально... трохи ризиковано.

— А з іншого боку... — Фелікс потер підборіддя. — Якщо ми цього не зробимо, то все, що зробили доти, не мало сенсу.

— Логічно, — погодився Нет.

Вони подивилися на Ніку, а вона поглянула на піч і на гідравлічний балаган навкруги.

— Я краще сидітиму в куртці, — вирішила вона.

— Максимум я його вимкну. — Фелікс висунув один із дротів і торкнувся контакту іншого. Над клавіатурою ввімкнулися світлодіоди. Червоні циферки показували «03: 35». — Ось чому так холодно! Годинник погано виставлений, і піч вимкнулася на ніч.

Ніка схилилася і підняла з землі кругле скельце.

— Що це таке?

— Відпало від якогось індикатора, — пояснив Фелікс.

— Ні... — Дівчина підійшла до вікна. — Дивіться!

У вікні, над ручкою, був круглий отвір. Вона притулила уламок скла — пасував ідеально.

— Воно відчинене, — зауважив Фелікс.

Вікно дійсно було тільки прикрите і легко хиталося од вітру. Фелікс потягнувся до ручки і замкнув вікно.

— Буде трохи тепліше.

— Для чого робити круглий отвір у вікні? — запитала Ніка.

— Наприклад, аби засунути крізь нього сто п'ятдесят восьму трубу, — відповів Нет. — Ми ж у будинку шаленого хіміка, який часом перетворюється на абсолютно шаленого сантехніка.

— Спробую переставити годинник на правильний час, — Фелікс повернувся до клавіатури. — Може, тоді піч запрацює. Зараз... восьма двадцять п'ять.

У цей момент остання цифра на дисплеї змінилася з п'ятірки на четвірку. Фелікс завмер із занесеним над клавіатурою пальцем.

— Це не час, — заявив Нет. — Він щось відраховує... Це *таймер*, а не годинник.

Фелікс знову поглянув на свій годинник. Була восьма двадцять шість.

— Стільки часу залишилося до півночі, — промовив він. — Може, з якоїсь причини піч може запрацювати тільки опівночі?

— Це звучить малоймовірно.

— Відключіть це все, — попросила Ніка. — Закрутіть, що відкрутили, і ходімо пошукаємо обігрівач.

— Якби ж я пам'ятав, які вентилі крутив, — відповів Фелікс.

Раптом десь усередині труб увімкнулася помпа, і шум набрав силу. Однак полум'я в печі не збільшилося.

— Краще це від'єднати... — Нет проковтнув слину. — Почне гріти опівночі, то потеплішає на ранок. Вимкни цей дисплей, і валимо звідси.

Фелікс від'єднав дріт і увіткнув у первинне положення. Але таймер не згас.

— Чудово... — зітхнув Нет.

— Так уже влаштований цей світ, — сказав Фелікс. — Як хочеш зробити щось гарне, завжди будеш покараний...

Він повернув клавіатуру на місце і клацнув перемикачами над червоними лампочками. Однак вони не змінили кольору. Він клацнув кілька разів. Безрезультатно.

— Гм...

— Може, замалюємо їх зеленим? — запропонував Нет.

— Мусимо про все розповісти Гілбертові, — вирішила Ніка. — Він знає, як це вимкнути.

— Здуріла. Це вже точно зіпсована вечірка.

— Ти ніколи не бачила розлюченого Гілберта.

— І його все одно немає, — Фелікс стенув плечима. — Може, воно саме вимкнеться з запізненням.

— Але ж ти знаєшся на таких речах, — застогнав Нет. — Вигадай щось!

— Тоді все це треба розкрутити.

— Тсс... — сказала Ніка і вказала пальцем нагору. Грюкнули вхідні двері, пролунали кроки в холі. — Повернулися.

Хвилину вони прислухалися.

— Уже не хочеш йому розповісти? — запитав Нет.

— Може, почекаймо з цим якийсь час... — погодилася вона.

— Спробую щось вгадати, — пообіцяв Фелікс.

Вони вимкнули світло і, скориставшись тільки ліхтариком Фелікса, піднялися сходами. Нет прочинив двері й подав знак, що шлях вільний. Вони прослизнули в хол і коридорчиком дісталися до кухні задніми дверима. У їдальні вже їли канапки Клеменс, Целіна, Ламберт та Геральд. Друзі привіталися, з Ламбертом менш приязно, а Нет надзвичайно холодно привітав Геральда — усе ще не вибачив йому спроб підкотити до Ніки на початку навчального року.

— Шлях від зупинки дуже простий, — зауважив Фелікс. — Тут не можна заблукати.

— Було непросто, але ми це зробили, — пояснила Целіна, смикаючись під музику. На обтислі легінси вона надягла коротеньку сукню з мерехтливої золотистої тканини. З її низьким зростом та більш ніж легкою надлишковою вагою це справляло ефект, протилежний очікуваному, але дівчина цим не переймалася.

— Нас переслідувала потвора, — додала вона, хрумкаючи чипсами.

— У твоїй голові, — додав Гілберт.

— У тебе нема електричного обігрівача? — запитала Клаудія.

— У цьому будинку це не має сенсу. Не для того агрегат спалює газ і виробляє струм, щоб потім використовувати струм, аби обігріватися.

Клаудія наморщила брови, бо з усієї відповіді зрозуміла тільки те, що обігрівача немає.

— Потанцюємо? — запитала Целіна. — Треба розважитися. І забути про останні пів години.

Музика саме змінилася на швидшу. Целіна підбігла до колонки, зробила гучніше й почала підскакувати на середині зали, не звертаючи уваги на всіх навколо. Її настрій поступово передався іншим, і за хвилину всі приєдналися до неї на танцполі. Аурелія забула, що злиться. Уперше всі побачили, як Клеменс танцював, тобто намагався танцювати. Уже офіційний хлопець Целіни важив удвічі більше, тож рухався з грацією бурого ведмеда. Проте ніхто не помітив Зосі, яка самотньо танцювала в кутку зали. По стінах, меблях та одягу гостей пропливали цятки світла з алюмінієвої підсвітки, яка зараз крутилася досить швидко. Клаудія забула, що на балу-маскараді на Геловін образилася на Геральда, тому зараз сміялась і танцювала з ним. Целіна кружляла всередині кола, яке утворили Клеменс, Віктор і Оскар. Далі танцювали в обіймах Аурелія з Люціяном та Ніка з Нетом. А от Фелікс підсвічував собі ліхтариком, розглядаючи стелаж з книжками.

Усі забули про занадто низьку температуру.

Після кількох швидких мелодій усі стомилися і розійшлися, щоб відпочити або чогось випити. Залишилися повільно кружляти тільки Геральд і Клаудія. Нет і Ніка підійшли до Фелікса.

— Чому не танцюєш? — запитала Ніка. — Це приємне заняття. Ти міг би спробувати.

— Не люблю, — Фелікс стенив плечима. — Ти не збираєш метеликів. А могла б спробувати.

— Ти на щось злий?

— Після останньої афери пообіцяв собі, що ми не будемо торкатися нічого, що смердить проблемою, — Фелікс кивнув головою

в бік холу та підвалу. — А оце ми ввімкнули якусь мегаскладну систему управління піччю. Я злий, але на себе.

— Розслабся, старий. — Нет поплескав його по плечу. — Нічого ж не сталося.

— Як нічого? Той таймер щось відраховує.

Нет спохмурнів.

— Я майже забув. Треба щось з'їсти і знову про це забути.

— Ми повинні вигадати рішення, а не забути про це, — зауважила Ніка.

— Тож щось з'їмо, а потім вигадасмо.

Вони пішли до їдальні.

Зося, яка стояла поруч, тільки провела їх очима, а потім підійшла до Аурелії, яка самотньо сиділа на канапі.

— Як ти це робиш? — запитала дівчина, що було на неї зовсім не схоже.

Аурелія поглянула на Зосю, немов та з'явилася тут раптово, вискочивши з іншого виміру.

— Як я роблю що?

— Ну... те, що ти така чудова. Що можеш підійти до хлопця і сказати, щоб він із тобою танцював. Або... вони самі тебе запрошують.

— Ти про що говориш? — Аурелія здивувалася б не більше, якби до неї почав промовляти портрет зі стіни. Вона не могла згадати, чи Зося коли-небудь зверталася до неї від самого початку їхнього спільного навчання.

Зося набрала повітря й вичавила з себе:

— Я хочу бути така, як ти.

Аурелія витріщила на неї очі, а потім вибухнула сміхом. Це трохи потривало, але Зося, хоч як дивно, не збиралася тікати. Врешті Аурелія насміялася, поглянула на однокласницю й тільки тоді зрозуміла, що та говорить серйозно.

— У тебе немає... схильності до цього. — Вона похитала головою. — Хлопці тебе не помічають. Коли хворієш, ніхто навіть не зауважує, що тебе немає в школі.

— Що я роблю не так? — наполягала Зося.

— Усе! — Аурелія вказала на її одяг і скривилася. — Це стиль жінки, яка поле грядки. Взуття взяла у бабці? А волосся таке, немов ти голову миєш в унітазі. Навіть не вмієш розмовляти. Ти безнадійна. Як тобі взагалі спало на думку, що ти можеш бути така, як я?

Слухаючи це, Зося мала б утекти якомога далі. Однак вона все одно стояла там, немов купка всіх нещасть на світі. Колонки почали тріщати, музика грала дедалі слабше, аж доки не стихла зовсім.

— Ти найкраща з усього класу, — прошепотіла вона. — Я тобі віддячу...

— Як?

Зося стенула плечима.

— Отож! — пирснула Аурелія. — Що ти можеш дати мені взамін? Але нехай... Починаються знижки, у четвер ми з Клаудією йдемо на шопінг. Візьми гроші, трохи тебе... реанімуємо. Принаймні розважимося. — Вона здригнулася, бо після танцю знову змерзла. — Холодно! Зробіть щось!

Це останнє було скероване до Фелікса й Нета, які саме ввійшли до салону з канапками в руках. Ніка, яка крокувала за ними, стиснула вуста.

— Попроси Люцика, — сказала вона. — Або сама щось вигадай.

— Вигадування — не моя спеціальність, — пирснула Аурелія.

— Ми прийшли розважатися, а не думати, — підтримала її Клаудія.

— І музика здохла на додачу.

Клаудія тільки буркнула. Вона хотіла щось іще сказати, але махнула рукою і потягнулася по овочевий салат і булку.

Фелікс покопався в рюкзаку, вийняв з одного зі своїх приладів батарейки АА, вклав їх у плеєр замість старих, і в салоні знову заграла музика.

— Холодно, — нагадала Клаудія.

Ніка поглянула на неї, немов хотіла її вдарити. Фелікс роззирнувся.

— Тут десь повинен бути... — Його увагу привернула заставлена різними дрібничками полиця за софою. Він зазирнув за спинку й усміхнувся: — Камін.

— Поки ви не почали створювати проблеми, може, запитаете в Гілберта? — попросила Ніка.

— Користування каміном елементарне. — Фелікс уже приглядався до того, як пересунути меблі.

У дверях з'явилися Гілберт і решта хлопців.

— Чому ти не говорив, що тут є камін? — гнівно запитала Аурелія.

— Бо ви не питали, — відмахнувся Гілберт. — Та й не дуже тут холодно.

— А нам холодно!

— Ви недостатньо це артикулювали.

— Недостатньо що?.. — перепитала Клаудія.

Але Гілберт не відповів. Разом із Феліксом, Нетом і Люціаном вони схопили диван, розвернули його на сто вісімдесят градусів і пересунули на три метри від каміна. Потім переставили крісла. Танцпол майже перестав існувати, але утворився приємний куточок біля каміна.

— Красивий, — зауважила Ніка. — Чому ви його заховали?

— Мама боїться вогню.

— То чому вона вийшла за хіміка?

— Він їй понарозказував до шлюбу, що досліді проводяться за кімнатної температури.

Ніка більше ні про що не питала.

Оскар робив фото.

— Навіщо тобі стільки фоток? — запитав Геральд.

— Викладу на блог.

— Даси мені кілька? Я теж зроблю блог.

— Я бачив вільну інтернет-адресу, до речі, — порадив йому Нет. — www.malytroglodyta.pl.

Геральд похмуро поглянув на нього і відійшов. Нет зі здивуванням усвідомив, що вже зовсім перестав боятися Геральда.

Аурелія і Клаудія зайняли два найбільші крісла, що стояли найближче від вогнища, решта всілися на диван. У менше крісло ледь умістився Клеменс, вигнавши звідти малого Кубу. Целіна влізла Клеменсу на коліна. На дивані помістилися Люціян, Оскар, Віктор, Ламберт і Геральд.

— Можете трохи посунутися? — Фелікс поглянув на Клаудію та Аурелію, які саме зручно вмостилися.

— Принеси собі власне крісло, — порадила йому Клаудія.

— Я приніс те, на якому ти сидиш...

— І знайдіть якісь дрова, чи що?

Фелікс зітхнув.

— Немає дров... — зізнався він. — Тільки не кажи, що камін теж на біогазі.

— Дрова за домом, — відповів Гілберт, — під накриттям.

— Я не виходжу назовні! — заявив Нет.

— Ми сьогодні вже намерзлися, — застеріг Оскар.

Фелікс знову зітхнув, витягнув з кишені й надів на голову ліхтарик на гумці, після чого попрямував у бік коридору. Нет скривився, але пішов за ним. Вони надягли куртки й відчинили двері. Фелікс обвів усе навкруги променем світла з ліхтарика. На нього перейшли побоювання друга.

— Нічого не видно, — тихо сказав він.

— А сліди?

— Я б хвилювався більше, якби вони раптом зникли.

Вони вийшли й зачинили за собою двері. Поволі рушили в напрямку сараю. Скрадалися так, ніби неподалік сидів снайпер. Нет постійно озирався, але гадки не мав, що б зробив, якби щось там побачив. Лампочка над дверима була така слабка, що в її світлі ледь виднілися криві ворота і старий сарай, що насилу тримався купи. Під запалим дахом дійсно лежали поскладані дрова. Сліди гнома чи то кенгуру з корками від шампанського замість взуття повертали в бік дірки в огорожі й зникали в лісі, і це друзі сприйняли з полегшенням.

— Можна взяти для опалення весь цей сарай, — зауважив Нет.

У цей момент вони почули за спиною рипіння снігу. Різко обернулися, розгубивши дрова, що тримали в руках. До них наближалася Ніка.

— Що так витріщилися? — запитала вона, затуляючи очі від світла ліхтаря Фелікса. — Прийшла допомогти.

— Ти, мабуть, любиш сивих хлопців. — Нет почав збирати розкидані довкола дрова.

— Візьмімо якомога більше, щоб не треба було ще раз сюди йти, — буркнув Фелікс.

Вони зібрали дрова й, ледь утримуючи рівновагу, вирушили назад.
— Дивіться!

Нет раптом зупинився посеред дороги. Їхні сліди перетинали свіжі сліди п'яного гнома. Вони з'явилися тут буквально хвилину тому, коли вони збирали дрова.

— Ходімо краще в дім, — прошепотіла Ніка.

Вони не встигли поворухнитись, як щось над ними пролетіло. Озирнулися, але побачили лише сніговий пил у повітрі та вже знайомі сліди. Нет запищав від страху, коли щось потерлося об сітку огорожі.

— Без різких рухів, — процідив Фелікс. — Пройдемо десять метрів, і будемо в безпеці.

Вони пішли, намагаючись не перейти на біг. Короткий перехід здавався нескінченним. Врешті Нет натиснув ліктем ручку дверей і тільки завдяки величезній силі волі пропустив Ніку вперед.

Вони зачинили за собою двері й кинули дрова просто на підлогу.

— Ви бачили, що це було? — прошепотіла Ніка.

— Мала тварина, — непереконливо відповів Фелікс. — Лисиця?..

— Турболисиця! — поправив його Нет. — Реактивна лисиця! Ти бачив, як воно чкурнуло?

— Не бачив...

— Та отож! Воно надто швидке як на лисицю. — Нет позамикав усі замки на дверях. — Це була надлисиця! Торпедолисиця! Ракетолисиця!

— Я не знаю, що це було, але воно зовні. — Фелікс обтрусився й повісив куртку. — Я не збираюся виходити аж до самої півночі, а тоді буде багато світла й гуркоту, тож страхолис заховається у свою нору.

— Це не був звичайний звір, — тихо прошепотіла Ніка.

— Лисолак... — буркнув Нет. — Коли приїде тато Фелікса, попросимо, щоб він під'їхав під самі двері.

Вони занесли дрова й поклали їх біля каміна.

— Що це у вас такі обличчя? — поцікавився Гілберт.

— Ми бачили потвору, — повідомив Нет. — Коли ці дрова згорять, по нові піде хтось інший.

— Боїтеся темряви? — посміхнулась Аурелія.

— То доведи, що ти не боїшся, — відповіла Ніка. — Обійди навколо дому.

Аурелія перестала посміхатися.

— Занадто холодно.

— Я дам тобі мою куртку й ковдру.

Аурелія пробубніла щось під ніс і замовкла. За мить немов випадково вона піднялася з крісла й усілася на коліна Люціана, котрий саме розмовляв з Віктором. Клаудія за її прикладом зайняла місце на колінах Геральда. Цим скористався Нет, котрий усівся на звільненому місці й потягнув за собою Ніку. Фелікс зайнявся розпаленням вогнища.

П'ять хвилин потому всі сиділи в кріслах чи на м'якому килимі перед каміном.

— Сцена як із фільму «Післязавтра», — зауважив Нет. — Сидимо в оточенні морозу й чекаємо на порятунок тата Фелікса. Тобто... дехто з нас чекає.

Полум'я поволі нагрівало приміщення. З колонок лилася спокійна музика.

— Хто повинен був принести феєрверки? — раптом запитав Люціан.

— Гадки не маю, — відповів Ламберт.

— А хіба не ти?..

— Не пам'ятаю нічого такого.

— А чи не можна «позичити» дещо з лабораторії твого батька? — запитав Нет. — Ти ж, мабуть, знаєш... якісь реактиви, щоб зробити гуркіт і спалахи?

— Саме такий план я й мав, але старий мене розкусив, — сумно відповів Гілберт. — Встановив у дверях якийсь складний замок.

— У Фелікса є ключ... ай! — Нет не закінчив, бо Фелікс копнув його по нозі.

— Я намагався вмовити батька, щоб залишив нам трохи тротилу, — продовжив Гілберт. — Небагато, не більш як два кіло. Але після того, що я зробив торік, він не погодився.

— А що ти зробив? — зацікавилася Целіна.

— Та-а-а... Я обіцяв, що не говоритиму про це... Але було трохи гуркоту, одним словом.

Фелікс присунувся до крісла, на якому сиділи Нет і Ніка.

— Дві години двадцять вісім хвилин, — прошепотів він.

— Я ще ніколи так не боявся, що принесе новий рік, — Нет здригнувся, хоча не було холодно.

— Може, таймер дійде до нуля, й нічого не станеться? Той пристрій дуже хитромудрий навіть як на старезну піч. Це може бути якийсь мотлох...

— Це не звучить переконливо. Відчуваю, що ми наробили біди. Моїй мамі не можна нервуватися.

— Вона ж не вагітна, — нагадав Фелікс. — Уже народила.

— Але годує грудьми.

— І що? Як максимум не може курити.

— Рознервується і випадково почне курити.

— Вона ніколи не курила.

— Припиніть уже, — попросила Ніка.

Нет замовк, але лише на секунду.

— Через три пісні буде щось швидше, — сказав він. — Може, скористаємося тим, що всі почнуть танцювати, й підемо перевірити, чи воно не вимкнулося...

— Мені не треба перевіряти, щоб знати, що не вимкнулося.

Коли почалася швидка пісня, в салоні було вже тепло. Частина гостей вирішила потанцювати. Диван і крісла підсунули ближче до каміна, а хтось додав гучності на магнітофоні.

З кухні повернувся Гілберт і стишив музику. У руці він тримав пусту пляшку пива.

— З холодильника зникло одне пиво, — сказав він похмуро.

Усі поглянули на Люціяна.

— Що таке? — звинувачений щиро образився. — Коли зникає пиво, то це відразу я?

— Відригни, — наказала Аурелія. — Тобто... дихни.

Хлопець слухняно дихнув.

— Дійсно... — визнала Аурелія, легко скривившись. — Це не він.

Гілберт дивився на пусту пляшку і дедалі більше хмурнів.

— Старий тебе за це поб'є? — запитав Люціян.

— Ні, хоча це було б цікаво: він ніколи мене не бив.

Люціян закліпав очима, намагаючись зрозуміти сенс цих слів. За мить махнув рукою.

— Нічого не вдієш. — Він збільшив гучність і повернувся до танцю.

Ніка підійшла до підвіконня й завмерла.

— Подивіться, — сказала вона незвичним голосом.

Фелікс і Нет підійшли й також визирнули у вікно.

— Там! — Ніка тицьнула пальцем.

За ворітьми, на межі тіні, щось рухалося. Мчало зигзагом, здійсмаючи в повітря сніговий туман.

Фелікс підбіг до свого рюкзака, витягнув бінокль із приладом нічного бачення й націлювся у вікно. Екран лишався чорним.

— Не діє! — Він відчайдушно потрусив прилад. — А мав бути всестійкий...

— Але, мабуть, реагує на відсутність батарейок, — зауважила Ніка.

— Точно! — Фелікс ляснув себе в чоло і поглянув на МРЗ-плеєр, що лежав неподалік колонок.

— Не поспішай, уже зникло.

Вони вдивлялися в темряву, але там більше нічого не рухалося. Нет опустил голову й тихо запитав:

— Чому ми не можемо просто прийти на вечірку, тупо знудитись і повернутися до не менш нудного дому?.. О матінко! — прокричав він раптом і показав у вікно, на місце біля будинку.

На його голос Віктор, Оскар і Целіна перестали танцювати й підійшли до вікна.

Вони дивилися мовчки. Сніг майже на всьому подвір'ї був поцяткований знайомими слідами.

— Саме ці сліди я бачила в лісі, — зловісно прошепотіла Целіна.

— А ти бачила, що їх лишає? — Фелікс серйозно подивився на неї.

— Усі говорили, що мені привиділося.

— А як виглядало те, що привиділося?

— Було схилене й рухалося дуже швидко.

— То був заєць, — кинув Віктор.

— Це не сліди зайця, — Фелікс похитав головою. — Точно не заєць.

— А що?

— Я не маю жодного бажання виходити й перевіряти, — одразу застеріг Нет.

— Що б це не було, сюди воно не пробереться, — сказав Віктор і махнув рукою.

Оскар і Целіна постояли ще якусь мить, а потім швидко втратили цікавість до слідів і повернулися до танцю.

Фелікс, Нет і Ніка всілися на порожньому дивані й задивилися на вогонь. Їм уже не хотілося розважатися. Поряд присів Гілберт.

— У вас є якийсь літературний досвід? — запитав він. — Я почав писати книгу й не можу вирішити, чи це має бути детектив, чи любовний роман.

— Тільки не пиши про почуття, — порадила йому Ніка. — Ти навіть не помітив, що тебе покинула дівчина.

— Це були такі собі сучасні стосунки, — Гілберт розвів руками. — Ми давали одне одному багато свободи. Я гадав, вона хоче собі місяць відпочинку...

— Цікавий підхід, — Ніка похитала головою.

— Ми повинні щось тобі сказати. — Фелікс повернувся до Гілберта й набрав у груди повітря. — Ми відкрили краник від тієї цистерни в саду.

— У саду? — здивувався Гілберт. — Усі цистерни під землею.

— Та одна велика... вилізла, — Нет стеноу плечима.

— Та велика — це ракета.

— Яка ракета?

— Космічна. Тато намагається виготовити суперпаливо для ракет. Пам'ятаєте? Я розповідав вам.

— Щось пригадую, — кивнув Нет. — Тож поки що ракета використовується як бак для газу?

— Ні. Ракета — це ракета. Має полетіти в космос і зіграти там Мазурку Домбровського, зміксовану з Дев'ятою симфонією Бетховена.

— Свята дискова матрице!.. — Нет зблід.

Гілберт підняв брови й кинув на них питальний погляд.

— Гадаю, твій старий не розгнівається за випите пиво, — поволі промовив Фелікс. — Це пиво буде дрібничкою порівняно з іншою... великою проблемою.

— Запущеною проблемою, — додав Нет. — Космічною проблемою.

— Ви про ракету? На щастя, вона має ще кілька вентилів у підвалі, — заспокоїв їх Гілберт.

Фелікс і Нет презирнулися.

— А якщо... — почав Нет. — Якщо так... суто теоретично... хтось би відкрутив ті вентиля в підвалі?

— Вони почали б наповнювати бак ракети.

— Але вона не стартує... не стартувала б від цього?

— Звісно ж, ні! Ще є контрольне табло, яке відключає всі ланцюги. І кодовий замок.

Фелікс заплющив очі й приклав долоню до чола.

— А ми хотіли тільки розігріти піч... — тихо сказав Нет.

— Треба було спитати. Там є такий невеличкий краник. Вистачило б переставити його з позиції «дуже холодно» на «холодно». Зробилося б тепло.

— Але ж усі говорили, що холодно!

— Так? Мабуть, якимсь нерішуче.

— Ідучи далі... так суто теоретично... — тихо озвався Фелікс, — який вигляд має операція зупинки старту?

Гілберт стенув плечима.

— Гадки не маю. Конструкція ракети недопрацьована, ми над цим ще не замислювалися. Стартувати зараз було б дуже ризиковано.

— Треба починати від способу зупинки старту! — крикнув Нет. — Це елементарно!

— Невідомо було, що саме треба зупиняти, — відповів Гілберт. — Процедура старту ще не допрацьована.

— Мені здається, що ти говориш із людьми... — Фелікс замислився, — які саме її допрацювали.

Гілберт якийсь час дивився на них, а його обличчя повільно змінювало вираз.

— Вау! — вигукнув він врешті. — Супер! Запустимо ракету!

Друзі презирнулися.

— То ти не сердишся? — обережно запитав Нет.

— Звісно ж, ні! Я не міг дочекатися, коли це станеться. Ці запобіжники в підвалі — це занадто для мене. Біжу по камеру!

Він побіг на другий поверх і повернувся за кілька секунд із невеликою відеокамерою в руках.

— А твій старий не розлютиться? — запитав Нет.

— Якщо ракета вибухне й рознесе будинок, то, може, трохи гніватиметься. Але якщо не рознесе, то скоріше ні.

— Він не хотів би побачити старт на власні очі? — Фелікс був дуже здивований.

— Він завжди казав, що під час старту воліє бути далеко звідси.

— Не хочу знати, але спитаю. — Нет витер піт із чола. — Чому?

— Говорив, що як ракета гахне під час старту, то він повинен вижити, щоб зробити наступну. Він хотів запустити її дистанційно, з Жолібожа.

Фелікс поглянув на годинник і сказав:

— У нас три хвилини. Жолібож відпадає. Можемо щось зробити?

— Приготувати фотоапарати.

— Я говорю про те, чи нам сховатися до підвалу, чи краще тікати до лісу?

— До лісу навряд чи. Невідомо, де вона впаде.

— Це ж космічна ракета.

— Але її ніколи не тестували. Тож точно впаде.

Фелікс хотів сказати, що такі ракети варто тестувати в пустелі чи в океані, але йому завадили решта друзів, які вийшли надвір, аби спостерігати за феєрверком.

З-за дому чулося чимдалі гучніше сичання, але ніхто не звертав на нього уваги. Звідусіль долинали відгомони далеких вибухів феєрверків, запущених раніше. Нікого не треба було переконувати, щоб стали з протилежного боку дому, — усі пішли туди самі, аби побачити феєрверки над Варшавою.

Оскар поглянув на годинник і почав відлік:

— Тридцять, двадцять дев'ять...

— А під час старту, — Нет нахилився до Гілберта, — ми будемо в безпеці?

— Це буде перший старт, тож будемо збирати досвід, — серйозно заявив Гілберт.

— Дев'ятнадцять... вісімнадцять... — рахував Оскар.

— Ракети часто вибухають під час старту? — наполягав Нет.

— Час від часу. Тому наземний персонал завжди сидить у бункері.

— П'ятнадцять... чотирнадцять...

— У бункері... А частіше вони вибухають на землі чи вже в повітрі?

— Та почекай. Лишилося п'ятнадцять секунд. Зараз усе дізнаємося.

— Десять... дев'ять...

— Якщо ракета вибухне на землі, — почав Нет, — то чи витримає будинок?

— Ні, навряд чи, — оцінив Гілберт. — У баках ракети чотири тонни стисненого газу. Без шансів.

Нет заплющив на мить очі й схопив Ніку за руку.

— П'ять, чотири...

— Занадто пізно для втечі... — Він поглянув в очі дівчині. — Якщо ми загинемо... я хочу, щоб ти знала...

Він не закінчив. Сичання з-за дому перетворилося на гуркіт.

— Нуль!!!

Над Варшавою вистрелили десятки тисяч феєрверків. Ясний спалах освітив ліс і будинок з обох боків, а гуркотіння набирало потужності. Потім тінь дому зменшилася, сповзла з верхівок дерев і почала швидко скорочуватися — ракета піднімалася просто в небо. Гуркіт прокотився над околицями й почав стихати, поступаючись місцем канонаді над Варшавою. Поодинокі постріли зливалися в єдиний гуркіт, який розносився над лісом і відбивався луною від багатоповерхівок.

— Ну й феєрверчище запустив твій сусід! — викрикнув Люціян.

Він хотів піти й роздивитись, але Аурелія обіймала його і не відпускала, щоб не змерзнути.

Фелікс, Нет, Ніка та Гілберт вийшли з-за дому й поглянули вгору. Ракета була вже за кількасот метрів над землею і піднімалася далі не дуже рівною траєкторією, але зовсім не збиралася падати чи вибухати. За мить полум'я вихлопу зникло в хмарах. Ще якийсь час було видно

КУПИТИ